

Očajne vojvotkinje

Eloiza Džejms

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2016.

*Za Lindu, u bledom pokušaju da se zahvalim majstoru
zanata na satima analize, smeha i čaja od nane.*

Prvo poglavlje

Ulica Čarls 22

Londonska rezidencija Diblširovih

„Ledi Zenobija, obožavam vas!“

Čelo lorda Diblšira orosilo se znojem, a ruke su mu drhtale. „Uzalud sam se borio, ne mogu više da zauzdavam strastvena osećanja; moram vam otkriti, ne, moram vas *prosvetliti* u vezi sa dubinom svojih osećanja!“

Indija se obuzdala da ne uzmakne, ali morala je da uloži napor. Pokušala je primorati sebe da na lice nabaci savršen osmeh, topao ali ne i ohrabrujući. Premda nije bila sigurna da takav osmeh postoji.

Ma šta da uspe nabaciti na lice, biće bolje nego da sasvim neprimereno vrisne: *Prokletstvo, ne opet!* Markizove ćerke – čak i upokojenih i sasvim verovatno poludelih markiza – ne vrište. Što je prava šteta.

Činilo se da osmeh nije urodio plodom, pa je ponudila svoj uobičajeni odgovor: „Preveliku mi čast ukazujete, lorde Diblšire, ali...“

„Znam“, odgovorio je prilično neočekivano. A zatim se namrštio. „Mislím, ne! Nikakva čast nije za vas suviše velika. Borio sam se protiv svoje razboritosti i razuma i, premda sam svestan da neki smatraju vaš ugled ukaljaním vašom profesijom, ja znam istinu. Istina će pobediti!“

Pa, to je bilo nešto... Ali pre nego što je Indija stigla da prokomentariše istinu (ili nedostatak istine), on se sručio na kolena. „Oženiću se vama, ledi Zenobija Indija Sent Kler“, zaurlao je šireći oči da pokaže da je i sam zatečen ovom izjavom. „Ja, baron Diblšir, oženiću se vama.“

„Molim vas, ustanite“, rekla je odupirući se želji da zaječi.

„Znam da ćete me odbiti iz neizmerne skromnosti. Ali ja sam odlučio, leđi Zenobija. Moja titula – i vaša, razume se – uspeće da prevaziđu zao glas zbog vašeg nesrećnog zanimanja. Od samog početka i često naglašavaću nesreću koja vas je primorala na to. *Društvo* će nas prihvatiti... prihvatite *vas*, zahvaljujući tituli baronice Diblšir.“

Ljutnja poče da joj maršira uz kičmu poput bataljona savršeno odevenih vojnika. Istina, ugled joj je ukaljala činjenica da je odbila da ostane kod kuće i bavi se vezom. Ali, kako je bila ćerka jednog markiza, istina je bila da bi Diblšir trebalo da bude srećan ukoliko mu se ukaže prilika da pleše s njom. Ne da je ona za to marila. Ipak, njena kuma ju je svuda pratila – čak i sad je, verovatno, leđi Adelejd Svift bila dovoljno blizu da čuje ovaj razgovor – i ako ništa drugo, Adelejdino prisustvo garantovalo je da će Indija ostati čista kao suza uprkos njenom *nesrećnom* zanimanju.

Ko bi mogao i pretpostaviti da će bavljenje uređivanjem tuđih života ukaljati njena anđeoska krila?

U tom trenutku otvorila su se vrata salona i pojavila se majka njenog prosca. Indiji je zatutnjalo u glavi. Nikad nije trebalo da pristane na molbu leđi Diblšir da joj preuredi salon, ma koliko zanimljiv izazov predstavljalo uklanjanje egipatskog nameštaja iz njega.

„Huarde, šta to, zaboga, radiš?“ upitala je gospođa, čineći čitavu situaciju još komičnijom nego što je bila.

Diblšir je s iznenađujućom lakoćom skočio na noge, kad se uzme u obzir da mu je težište bilo sasvim blizu tla. „Upravo sam obavestio leđi Zenobiju da je volim i ona je pristala da mi bude supruga!“

U pogledu leđi Diblšir koji je susreo Indijin – na svu sreću – video se sjaj saosećanja. „Njegovo gospodstvo pogrešno me je razumelo“, rekla joj je Indija.

„Avaj, ne sumnjam u to ni najmanje. Dete“, rekla je Huardova majka, „svaki put kad pomislim da si u punoj meri ispoljio sličnost s ocem, ti me ponovo iznenadiš.“

Diblšir se namrštio i pogledao poput psa u Indiju. „Neću vam dozvoliti da me odbijete. Nisam spavao dve noći, jer nisam bio kadar da mislim ni na šta drugo do na vas. Odlučio sam da vas spasem vašeg mučnog života!“

Pružio je ruku, ali je Indija vešto uzmakla. „Lorde Diblšire...“

„Idete od kuće do kuće, radite bez odmora.“ Bledoplavim očima gledao ju je s obožavanjem.

Očajne vojvotkinje

„Dragi lorde, Hauarde“, uzviknula je ledi Diblšir, „srce mi je na mestu što vidim da ćeš, ako ikada izgubimo posed, moći da za život zarađuješ na pozornici i da nas tako izdržavaš. Međutim, moja je majčinska dužnost da ti ukažem da se ponašaš prilično vulgarno.“

Izgleda da je njegovo gospodstvo pobrkalo vulgarnost sa čašću; divljim pogledom je prostrelio majku.

„Ledi Zenobija je naša draga i cenjena gošća“, nastavilo je njeno gospodstvo, „i bila je dovoljno ljubazna da mi pomogne da preuredim salon, a uspela je i da ubedi neprocenjivog gospodina Flašinga da pristane da nam bude kuvar. Na čemu ću joj“, okrenula se Indiji, „biti večno zahvalna.“

Indija je vešto umela da prebaci izvanrednu posluhu u domaćinstvo gde će ona biti cenjena i dobro plaćena. Gospodin Flašing venuo je u službi jednog mrzovoljnog generala i bio je mnogo srećniji što može da kuva za Diblšira i njegovu majku.

„I, Hauarde“, nastavila je ledi Diblšir, „očigledno je da suviše uživaš u jelima gospodina Flašinga s obzirom na to koliko si se raširio po sredini.“

Opet se namrštio i povukao prsluk.

Indija je zaustila da kaže nešto utešno, ali je u tom trenutku u prostoriju žurno ušla njena kuma, sipajući pravu bujicu reči. „Drage moje“, povikala je ledi Adelejd, „onaj ljubazni gospodin Šeraton poslao je predivan stočić od mahagonija. Džejn, bićeš oduševljena, prosto ćeš biti zadivljena!“ Ona i ledi Diblšir bile su školske drugarice i, zaista, gotovo svi Indijini klijenti bili su bliski i voljeni poznanici njene kume.

„Kako je to divno“, rekla je ledi Diblšir. „Gde ćete ga smestiti, ledi Zenobija?“

Indija je bila poznata po veštini da prostoriju namesti na spontan i asimetričan način. „Moraću da ga vidim da bih bila sigurna, ali mislim da ću ga smestiti sa stolicama ispod južnog prozora.“

„Savršeno!“, uzviknula je Adelejd tapšući rukama. „Čitav London pričaće samo o tvom salonu, Džejn, pazi šta ti kažem.“

„Doći ćemo da pogledamo“, odgovorila je ledi Diblšir, „čim ubedim mog budalastog sina da tvoje kumče ima daleko pametnijeg posla nego da se udaje za nekoga kao što je on.“

„O, mila, ne smeš biti stroga prema sirotom Hauardu.“ Adelejd je prišla Diblširu i uhvatila ga za ruku. „Uverena sam da bi Indija bila presrećna da se uda za tebe, samo kada bi okolnosti bile drugačije.“

„Nikada ne bih vašem imenu dodala teret društvene osude proistekle iz putanje kojom je moj život pošao“, rekla mu je Indija i uputila mu osmeh i pogled koji su govorili o silnoj hrabrosti i samopožrtvovanosti. „A i pre neko veće videla sam kako vas gospođica Vinifred Landel gleda, premda ste vi imali dovoljno takta da previdite njenu očiglednu opčinjenost. Ko sam ja da stojim na putu tako jednom izvanrednom spoju?“

Lord Diblšir je trepnuo i nesigurno rekao: „Ali ja vas volim!“

„Vi to samo mislite da me volite“, uverila ga je, „jer ste tako plemenitog srca. Uveravam vas da ne morate da brinete zbog moje nesreće. Zapravo, odlučila sam da se povučem iz ovog posla.“

„Stvarno?“ Ovo je rekla leđi Diblšir, koja je zinula u čudu. „Svesna si da upravo u ovom trenutku gospe širom Engleske preklinju svoje muževe da unajme vaše usluge?“

Ali Indija i njena kuma funkcionisale su kao dobro nauljena mašina kad je bila reč o odvrćanju mladića od izjava ljubavi. „Trebalo bi da zaprosiš gospođicu Landel“, rekla je Adelejd tapšući žustro ruku lorda Diblšira. „Indija trenutno razmatra tri ili četiri bračne ponude, uključujući i bračne ponude erla od Ficroja i gospodina Njudženta – onoga iz Koletona, ne onog drugog iz Betlšanglera. On će jednog dana postati vikont.“

Na ovu vest on ponovo obori ramena. Ali Adelejd je pogledala u Indiju sa iskrom u očima, pre nego što se ponovo okrenula njemu. „A i nisam uverena da ste vas dvoje dobar par, dragi Huarde. Moja mila kumica pomalo je preke naravi. I, naravno, svestan si da su Ficroj i Njudžent nešto stariji od tebe. A i Indija je. Njoj je dvadeset šest godina, a ti si još mladić.“

Diblšir podiže glavu i zagleda se u Indiju.

„Gospođica Landel tek što je završila školu“, dodala je leđi Diblšir vešto se uključujući u igru. „Nju ti možeš uvesti u zrelo doba, Huarde.“

Nekoliko puta je trepnuo na ovu zamisao, očigledno se premišljajući u vezi sa svojom opčinjenošću sad kada je otkrio da je predmet njegovog obožavanja četiri godine stariji od njega.

Indija je potisnula nagonu potrebu da zagladi bore u uglovima očiju i namestila je izraz zahvaljujući kom je izgledala starije. Gotovo kao starica. Nadala se da će joj njena plava, gotovo bela kosa u tome i pomoći. Adelejd joj je neprestano dosađivala da je ofarba u ovu ili onu boju. „Lorde Diblšire, vašu ću prosidbu smatrati svetom i brižno ću je čuvati u sećanju.“ Zadržala je dah.

Očajne vojvotkinje

Grudi njegovog gospodstva su se podigle, i on je rekao: „Pohvaljujem vašu nameru da se povučete iz ove uvredljive profesije, ako čovek tako može da je nazove, leđi Zenobija. I želim vam svaku sreću, razume se.“

Njegova ljubav prema njoj bila je mrtva.

Dobro.

Nekoliko trenutaka kasnije Indija je otišla na sprat u mali salon koji je leđi Diblšir namenila njoj i njenoj kumi za vreme renoviranja kuće. Kad je primetila svoj odraz u ogledalu, približila se da vidi šire li joj se stvarno bore u uglovima očiju. Nije ih videla. Zapravo, ona je u dvadeset šestoj izgledala gotovo jednako kao i šesnaestoj: imala je previše kose, suviše naglašenu donju usnu i ogromne grudi.

Nije bilo nijednog vidljivog znaka čvora koji je nosila u grudima, što se stezao svaki put kad bi pomislila da prihvati neku bračnu ponudu.

Umela je odlično da odbija muškarce. Upravo ju je pomisao na prihvatanje ponude terala da se oseća kao da ne može da diše. Ali moraću da se uda. Ne može ovako daveka da ide od kuće do kuće i vuče kumu za sobom.

Nakon što je u petnaestoj godini ostala siročić i pošto su je u poslali da živi u Adelejdinom neorganizovanom i haotičnom domaćinstvu, Indija je brzo shvatila da niko neće urediti domaćinstvo njene kume ako to ona ne učini. I nakon što je leđi Adelejd izdašno nahvalila Indiju jednoj od prijateljica, razmetljivo tvrdeći kako će je posetiti na leto i *sve udesiti*, Indija se pozabavila i njenim domaćinstvom. I tako su, malo-pomalo, ona i Adelejd odlazile u dve-tri takve posete tokom godine.

Nju je uveseljavalo da iz haosa stvori red. Renovirala bi sobu ili dve, okrenula upošljavanje posluge naglavačke i otišla znajući da će domaćinstvo raditi kao sat, bar dok vlasnici ponovo ne uprskaju sve. Svaka kuća je predstavljala drugačiji – i zanimljiv – izazov.

Ali bilo je vreme da se zaustavi. Da se uda. Problem je bio u tome što je, pretresajući tolika domaćinstva, stekla prilično intiman uvid u brak a da nije videla ništa što bi joj naročito preporučilo bračno stanje... osim dece. Bio je to najteži deo njenog posla – pronalaženje dadilja i opremanje dečjih soba za mlade žene njenih godina. Čežnja za detetom navela ju je da odluči da je vreme da se uda.

Jedino pitanje bilo je s kim?

Ili bi možda trebalo da kaže za koga?

Nikad nije bila sigurna da dobro barata gramatikom, zahvaljujući nesposobnosti njenog oca da zadrži guvernantu. Činilo se da posluga ne voli

da radi bez naknade. A bogobojažljivoj engleskoj posluži nije se dopadala činjenica da njihovi gospodari igraju nagi na mesečini.

Indija se trгла kad se ovoga setila. Godine je provela prateći roditelje, donekle lude, pune života i ljubavi, i čežnula za naklonošću, pažnjom, čak i večerom... Voleli su je. Mora da su je voleli.

Svačiji roditelji imali su vrline i mane. Njeni su nju voleli, što je bilo dobro. A loše je bilo što su plesali u čast boginje meseca umesto u čast kraljice Engleske.

Ponekad su zaboravljali da je nahrane. To je bilo najgore.

Bez ikakve sumnje, njen strah od braka vukao je koren iz njenog detinjstva. Brak je značio da će morati da veruje da će se muž starati o njoj. To je značilo da će morati da prihvati da će on upravljati njenim sredstvima. Sama pomisao da bi čovek kao što je Diblšir mogao da vodi bilo kakav razgovor s upravnikom imanja terala ju je da zadrhti.

S mukom je progutala knedlu. Mislila je da bi se mogla naviknuti na život sa muškarcem. Ali da li bi se mogla pokoravati muškarcu?

Njen otac je bio izuzetno drag, ali je proćerdao imanje, zaboravljao je da plati pekara i batlera, i redovno je smetao s uma postojanje svog jedinog deteta. On i njena majka umrli su za vreme putovanja u London, na koje su krenuli iz nepoznatih razloga, premda nisu imali novca za taj izlet.

Nije bilo nerazumno što joj se stomak grčio na samu pomisao da se preda u ruke nekom muškarcu.

Ipak, mogla bi to učiniti – uz jedan sitan zahtev.

Prosto mora pronaći muškarca koji je mio i dobar, i dovoljno pametan da shvati da bi ona trebalo da vodi domaćinstvo.

A koliko to teško može biti, ako ona, Zenobija Indija Sent Kler, stručnjak za pretvaranje haosa u red, odluči da postavi to sebi kao zadatak.

Drugo poglavlje

Istog dana

Hanoverski trg 40

Londonska rezidencija gospodina Tobajasa Dotrija

Po pravu rođenja, najstariji sin jednog vojvode trebalo bi da je uglađen i zadovoljan sobom, a posede i titule trebalo bi da mu garantuju engleski zakoni o nasleđivanju, prema kojima celokupno nasledstvo prelazi u ruke prvorođenog sina. Ne bi trebalo da ga more veće brige od onih da li će mu se pantalone pocepati prilikom jahanja u lovu sa psima ili da će ga ljubavnica napustiti zbog markiza koji bolje barata svojom alatkom.

Ali sve se ovo odnosi na najstarijeg sina rođenog u zakonitom braku. Sve je sasvim drugačije ukoliko je taj sin nezakonit i ako ga je rodila zanosna, ali putujuća operaska pevačica, žena koja je na seoskom imanju vojvode Vilijersa ostala dovoljno dugo da mu rodi sina, a zatim je poput poljske ševe odlutala u potrazi za toplijim krajevima.

Torn Dotri nije bio ni uglađen ni zadovoljan sobom. Čak i kad je delovao opušteno, bio je napet u iščekivanju moguće opasnosti, i imao je dobar razlog za to: najosetljivije godine proveo je boreći se da preživi.

Odrastao je u čoveka koji je kontrolisao svoj svet, i sve i svakoga u njemu, i nije se trudio da se pretvara da ne zna razlog tome. Ne kada je sedeo preko puta svog najboljeg prijatelja, Vandera, na kome je detinjstvo ostavilo jednako značajan trag.

Duboki glas razbio je tišinu biblioteke. „Ne odobravam, Torne. Letiša Rejnford neće biti loša žena nekome, ali za tebe nije. Zašto si, zaboga, odabrao nju?“

Evander Septimus Brodi, budući vojvoda Pindar, sedeo je zavaljen preko puta njega sa čašom brendija na stomaku. Vander je Tornov najbliži prijatelj još od Itona, kad su obojica bili čvrsto rešeni da se dokažu pesnicama. Neuspeh da jedan drugog prebiju do besvesti stvorio je doživotnu vezu među njima.

Ponekad se Tornu činilo da su Vander i on dve strane iste kovanice: on je bio vojvodin nezakoniti sin koji je morao da se bori protiv mišljenja sveta, a Vander je bio vojvodin zakoniti sin koji se nije uklapao u kalup. Vander je bio preterano neposredan, suviše muževan, previše nasilan da bi odgovarao senzibilitetu engleskog društva.

Torn je podigao obrvu. Letišu su naširoko smatrali izvrsnom ženom na bračnom tržištu. Njene draži bile su očigledne. „Zaista ne možeš da pretpostaviš?“

„O, znam da je lepa. I oteo bi je ispred nosa mnogim mladim kicošima što joj pišu sonete. Ali ona nije prava žena za tebe.“

„Kako možeš to znati?“ Torna je ovo iskreno zanimalo. Vander nije izgledao poput budućeg vojvode – kosa mu je bila neuredna i imao je više bokstersku nego plemićku vilicu. Nikad nije išao na balove, pa kako je onda, dođavola, bio u prilici da upozna smernu mladu damu kao što je Letiša Rejnsford?

„Sedeo sam pored nje na večeri koju je priredio moj ujak. Sasvim sigurno je lepa. Ali da li je dobra kao žena za tebe?“

„Odlučio sam. Ona je prava.“ Torn je uzeo gutljaj pića i vratio čašu s brendijem tačno na isto mesto na stolu gde je stajala. „Lepa je, iz dobre porodice i lepo je vaspitana. Šta bih još mogao poželeti?“

„Pamet“, naglasio je Vander, ne sklanjajući pogled s Tornovog lica.

„Ne tražim inteligenciju u postelji“, rekao je Torn suvo. Prema njegovoj proceni, Letiša je imala sve potrebne kvalitete za bračnu postelju i majčinstvo, premda viši stepen inteligencije nije bio jedan od njih. „Verujem da je jedan od razloga iz kojih moje fabrike napreduju taj što za svako mesto umem da pronađem čoveka s odgovarajućim kvalitetima. Zapravo, ne vidim nikakvu veliku razliku u ova dva slučaja.“

Vander je frknuo. „Misliš da sam *ja* grub? Moraćeš da živiš sa tom ženom!“

„To je istina, ali živim i sa svojim batlerom“, istakao je Torn. „U čemu je razlika, osim što sa Iflijem ne delim postelju? Letiša će biti majka moje dece, a stekao sam prilično snažan utisak da je izvanredno brižna.“

Očajne vojvotkinje

Zapravo, upoznao sam je pored jezera u Kenzingtonskim vrtovima, gde je posmatrala dečake kako puštaju brodiće.“

Njegovoj izabranici se možda ne bi dopalo poređenje, ali je Torn imao utisak da je ona nalik na spasenog psa spremnog da sa obožavanjem prati gospodara u zamenu za malo nežnosti. To je bilo besmisleno, s obzirom na to da je bila lepa poput divlje ruže, s kosom kao kod Botičelijevog anđela. I mogla bi s pravom biti oholo svesna svoje moći nad muškarcima. Ali imala je pogled očajnika, kao da ju je potrebno spasti.

On je smatrao da je razmena poštena. Njena lepota za njegovu zaštitu.

„Nameravaš da ostaviš suprugu na tom svom novom posedu sa čitavim čoporom dece?“

„Ne vidim razlog zašto bih živeo s njom u Starberijskoj vili.“ Njega je otac podučio malo čemu osim kako da se mačuje. Torn je nameravao da bude takav otac, pa nije bilo potrebe da živi sa decom da bi to postigao.

„Majka doprinosi više od pukog staranja o porodici“, pobunio se Vander. „Čujem da naučnici procenjuju da dete nasleđuje polovinu intelekta od svakog roditelja.“

Torn ga je samo pogledao. Njegova deca će biti *njegova*, baš kao što su deca njegovog oca bila deca njegovog oca. On i vojvoda Vilijers bili su isklesani od istog komada mermera. Nije u pitanju bio samo sedi pramen koji se pojavio i u njegovoj i u kosi njegovog oca kad je svaki napunio devetnaest godina već je u pitanju bio i način na koji je stezao vilicu, način kako je Vilijers procenjivao ishod, čak i način na koji je udisao vazduh.

Ako je nekome bio potreban neki snažniji dokaz, mogao je da ga pronade u činjenici da je vojvoda izrodio decu sa pet različitih majki, i svako od te dece je – na svoj način – bilo slika i prilika svog oca. „Naravno, nadam se da će ličiti na majku“, dodao je zajedljivo.

„Prokletstvo“, rekao je Vander zgađeno. „Pretpostavljam da ćeš sirotu decu podizati kao čopor vukova.“

Torn se na ovo nasmešio. „Bolje bi ti bilo da pronadeš nekoga i oženiš se. Ne želiš da tvoji vukovi budu slabašni u odnosu na moje.“

„Još nisam upoznao pravu ženu.“ Vander je uzeo gutljaj brendija, zaljubljujući se još dublje u fotelji. Torn to nikada nije činio. Pružanje u fotelji moglo ga je dovesti u nepovoljan položaj; izgubio bi dragocene sekunde pre nego što bi stigao da izbegne udarac i krene u napad.

„Zašto ne zamoliš Elenor da ti pronade ženu koja bi ti odgovarala?“, upitao je Torn. Njegova maćeha, vojvotkinja od Vilijersa, poznavala je

svakoga u društvu koga je vredelo poznavati. Bila je odličan strateg i uživala bi u određivanju budućnosti vojvodstva Pindarovih.

Ali Vander je odmahnuo glavom. „Želim ono što tvoj otac ima.“

„A šta je to?“

„Znaš ti.“

„Želiš *Elenor*?“ Torn je, iskren da bude, bio zatečen. Njegova maćeha bila je lepa, inteligentna, duhovita... i neizmerno zaljubljena u njegovog oca. Elenor nisu zanimali mlađi muškarci, niti ma koji drugi muškarac osim njenog supruga.

Uputio je Vanderu pogled koji je čuvao za džeparoše pre nego što bi ih oborio na pod. „Drži šake podalje od moje maćeha. Nisam imao predstavu da gajiš sklonosti takve prirode.“

„Trebalo bi da vidiš izraz svog lica!“ Vander je urlao od smeha. „Tvoja maćeha je veoma lepa žena“, rekao je naposletku, manje-više se oporavivši od napada smeha. „Ali ne želim ja *nju*, idiote. Želim takvu vrstu braka kakvu oni imaju. Želim ono što Vilijers ima.“ Otpio je još jedan gutljaj pića. „Proklet da sam ako pristanem na bilo šta manje od toga.“

„Ne smatram da je brak o kome ja razmišljam manje kvalitetan“, pobunio se Torn. „Samo je drugačiji. Život mog oca se vrti oko Elenor i njen se vrti oko njega. Ne vidim da će ijedan od nas promeniti svoje navike zbog žene. Šta je sa svim onim konjima koje obučavaš i činjenicom da si stalno na nekoj trci s preponama? Nije meni teško da te zamislim sa ženom – ali da žena bude središte tvog života? Nikako.“

„Našao bih vremena“, izjavio je Vander.

„Zašto?“

„Stvarno nemaš predstavu, zar ne?“

„Samo znam da je Letiša izuzetno lepa i da je dama, što će moju decu zaštititi od prezira društva zbog mog porekla. Moju maćehu cenim delom i zbog toga što nije nalik nijednoj drugoj ženi koju sam sreo. Sasvim iskreno, počeo sam da verujem da još jedna takva žena ne postoji.“

„Mora da postoji, Torne.“ Vander je ustao, ali nije otišao, samo je stajao i gledao Torna s visine. „Želim da volim ženu onako kako tvoj otac voli svoju. Baš me briga da li će izgledati kao prodavačica jabuka. Želim da osetim strast prema ženi kojom ću se oženiti. Mislim da ne tražim mnogo.“

„Moj otac se jednom umalo nije oženio ženom kojoj je mesto bilo u duševnoj bolnici“, rekao je Torn naslanjajući se u fotelju da bi bolje video

Očajne vojvotkinje

Vanderovo lice. „Puka ga je slučajnost spojila s Elenor. Nadaš li se da će ti se savršena žena prosto pojaviti na vratima?“

„Ukoliko se ne pojavi, radije bih da se ne ženim“, rekao je Vander ravnim glasom. Prišao je boci i dosuo brendi u čašu. „Ako ću već menjati život da bih ga prilagodio nekoj ženi, onda bi bolje bilo da ona bude vredna te gnjavaže.“

Bio je u pravu. Torn je bio prilično siguran da će brak predstavljati gnjavažu. Da bi zaveo Letišu, morao je da kupi seoski posed, premda je njemu bilo savršeno prijatno živeti u Londonu. Štaviše, uzimao je ženu, a već je imao dvadeset troje slugu, i ljude koji su radili u fabrici, advokatskim kancelarijama i ostalim mestima.

Ali želeo je decu, a za to mu je bila potrebna žena. Voleo je decu. Deca su, bilo da su u pitanju dečaci ili devojčice, bila radoznala. Volela su da postavljaju pitanja; želela su da znaju kako sve funkcioniše.

„Pošto ne nameravaš da menjaš život, pretpostavljam da nameravaš da zadržiš ljubavnicu?“ Vander se spustio u fotelju pazeći da ne prospe brendi.

„Otpustio sam je dan nakon što sam upoznao Letišu.“

„U tom slučaju ukazaću ti na očigledno. Do kraja svoj prokletog života nećeš spavati ni sa jednom drugom ženom osim s Letišom Rejnford.“

Slegnuo je ramenima. „Ona će mi podariti decu. I ne sumnjam da će mi biti verna, pa ću i ja njoj ukazati isto poštovanje.“

„Odanost je jedna od tvojih malobrojnih vrlina“, priznao je Vander. „Tvoj problem je“, dodao je zamišljeno se zagledavši u brendi, „tvoje pakleno detinjstvo.“

Torn nije mogao ovo da opovrgne. Proveo je detinjstvo kao tragač u blatu bez prebijene pare – ulazio je u Temzu u potrazi za nečim dragocenim u glibu – i to ga je oblikovalo. Na teži način naučio je da opasnost vrebata tamo gde je ne vidiš.

„Ne veruješ nikome“, nastavio je Vander filozofski. „Tvoj otac trebalo je bolje da te pazi. Proklet da sam ako zaboravim na makar ijedno svoje dete, pa čak i da bude kopile, što se neće desiti.“

„Moje detinjstvo napravilo me je čovekom kakav sam danas. Ne bih ga menjao za lagodan život vojvodinog sina.“

Vander ga je zajedljivo pogledao. Torn je bio jedini koji je znao kakve grozote vrebaju unutar seoske rezidencije vojvode od Pindara.

„Verujem svom ocu, Elenor, braći i sestrama“, izjavio je Torn. „I tebi. To je dovoljno.“

Iskreno, nije preterano razmišljao o tome da li bi trebalo da veruje ženama. I retko kad ih je poštovao. Njegov život vrteo se oko posla, a većina žena plemenitog porekla nije radila ništa osim što je obavljala dužnosti u krevetu, premda je i tu on uglavnom obavljao najveći deo posla. Takva je bila priroda toga. Nije bio čovek koji bi prepustio ženi dominaciju među čaršavima.

„Verujem i ja tebi“, odgovorio je Vander. Nije dodao više nijedno ime. A Torn to nije ni očekivao, jer je znao da ga nije bilo. Izraz Vanderovog lica se smračio, a Torn je smatrao da se mračno raspoloženje njegovog prijatelja tiče samo njega.

„Zato želim brak kakav ima tvoj otac“, nastavio je Vander zureći u vatra kroz praznu čašu. „Mora da na svetu postoji još ljudi kojima mogu da verujem osim mišićavog, znojavog kopileta kao što si ti.“

Kada su bili četrnaestogodišnjaci, ova slabašna šala predstavljala bi poziv i njih dvojica bi počela da se mlata pesnicama dok ne bi polomila polovinu nameštaja u sobi... i obojica bi nakon toga bila bez daha i srećna.

Dalje, takva primedba, ili primedba slična ovoj sasvim sigurno bi se spomenula baš ovog dana u godini, jer je danas bila godišnjica smrti Vanderove majke, koju je on obično provodio balansirajući na ivici nasilja. I zato je svake godine na ovaj dan Torn gledao da bude pored Vandera.

Torn je ustao. „Sit sam sedenja sa sladunjavim romantikom i razgovora o ženama. Floret ili mač?“

Vander je ustao ničim ne pokazujući da su ga tri čaše brendija oslabile. Verovatno i nisu; činilo se da je obdaren sposobnošću da sagori alkohol za svega nekoliko minuta.

Sasvim očekivano, Vander je odabrao težu oštricu, mač. Torn je bio bolji mačevalac, Vander je imao naviku da izgubi strpljenje i počne da divlje mlata mačem umesto da planira strategiju.

Kad su ušli u Tornovu balsku dvoranu, skinuli su se u košulje i počeli da kruže jedan oko drugog držeći spremne oštrice.

Ali Torn je, i pored toga što je procenjivao svako Vanderovo prebacivanje težišta, i dalje razmišljao o braku. Letiša nije bila pametna, to je bila istina, ali iskreno, on je smatrao da je kod supruge to ozbiljna prednost. Njegova majka je bila ta retka žena, žena snažne volje koja je imala profesiju, i njoj je njena umetnost značila više od njenog sina.

Očajne vojvotkinje

Nisu ga zanimale žene karijeristkinje. Želeo je onu koja nikad ni sanjala ne bi da napusti svoju decu – ni iz kakvog razloga. Letiša je obožavala decu i očigledno nije imala većih ambicija od majčinstva. Pet minuta nakon što ju je upoznao, odlučio je da će mu ona biti nevesta, premda nju još nije obavestio o toj činjenici.

Njen pristanak zapravo i nije bio neophodan, jer je njihov brak bio stvar dogovora između njega i njenog oca. Nakon sastanka s lordom Rejnfordom, shvatio je da će skupo platiti Letišinu lepotu. Ali najvišu cenu će, što je bio i najvažnije, platiti za njeno poreklo.

Jedina prepreka sad je bila leđi Rejnford; jasno mu je stavljeno na znanje da je njeno odobrenje neophodno.

Vander se borio poput ludaka i dva puta je umalo probio Tornov gard. Grudi su mu se nadimale i bio je okupan znojem. Ali je izgledao bolje nego pre: manje napet, manje besan... manje žalostan.

Dobro.

Vreme je da odnese pobjedu. Nizom koordinisanih poteza Torn je obigravao oko oštrice Vanderovog mača, sekao desnom rukom oko i ispod nje, odglumio napad, okrenuo se, promenio ruku i napao ga levom.

Touché.

Vanderov odgovor na poraz bila je bujica psovki od kojih bi i kočijaš porumeneo. Torn se sagnuo da dođe do daha, posmatrajući kako mu kapi znoja padaju na pod. Nije mogao da pobedi Vandera u bokserskom ringu, ali je mogao đavolski da obriše pod njime u mačevanju. Što je bilo još bolje, nestala je aura ludila koja je obavijala njegovog prijatelja svake godine na godišnjicu smrti njegove majke.

Torn je svukao košulju i obrisao njom grudi i lice.

„Misliš li da ćeš se Letiši dopasti?“, upitao je Vander.

„Dopasti joj se? Kako to misliš?“

„Hoće li joj se svideti tvoj izgled. Čini li ti se da je privlačiš?“

Torn je pogledao svoje telo. Pokrivalo su ga dugačke trake mišića i tvore grebene preko napetog stomaka. Telo je držao u borbenoj gotovosti i nijedna žena dosad se nije požalila. „Govoriš li ti to o ožiljcima?“ Kao i svaki tragač u blatu koji je preživeo do odraslog doba, bio je prekriven ožiljcima.

„Ne izlaziš u društvo, pa ne znaš, ali Letiša je upravo provela leto igrajući s mnoštvom tananih mekušaca koji još nisu stasali za brijanje. Mi

smo suviše krupni i obojica bismo imali bradu za jedan dan kad bismo je pustili da izraste.“

„Svi su oni bili s nama u školi“, rekao je Torn sležući ramenima. „Suviše ozbiljno shvataš brak. To je transakcija kao i svaka druga. Ja njoj dajem kuću na selu, u zamenu za moju zversku građu.“

„Prokletstvo“, rekao je Vander zastavši usred sušenja oznojene kose. „Ozbiljan si, zar ne? Ne vidim te kao seoskog vlastelina.“

Nije ni Torn sebe tako video, ali je razumeo da su deci potrebni svež vazduh i otvoren prostor. Njegov novi posed bio je blizu Londona i lako je mogao da odlazi u posete.

„Šta ćeš raditi tamo?“ Vander se glasno nasmejao. „Ići na pecanje? Već te vidim kako praviš novi štap za pecanje i prodaješ dizajn za sto funti. Ali da izvlačiš pastrmku? Nikako.“

Torn je upravo kupio fabriku gume koja je brzo gubila novac. Na trenutak je zamislio gumeni štap za pecanje – morao je da smisli nešto isplativo što bi fabrika mogla da napravi – ali je zatim odbacio ovu zamisao. „Neću tamo biti često“, rekao je bacajući košulju u stranu. „Pastrmku ću ostaviti idiotima koji vole da im se muda skupljaju u tekućoj vodi.“

Bio je Istočnolondonac do srži i pastrmku bi lovio samo kada bi umirao od gladi. A i vreme koje je proveo kao tragač u blatu ostavilo je na njemu neizbrisiv trag: nije voleo reke. Ako bi mogao da bira, nikad više ne bi ušao u reku i sasvim sigurno ne bi zaronio do dna.

„Volim da pecam“, pobunio se Vander navlačeći jednu od lanenih košulja koje je Tornov lakej složio na rezbarenu stolicu.

„Odlično, zato što ću za jedno dve sedmice pozvati Letišu i njene roditelje na selo, pa i ti možeš da dođeš i upecaš nam ribu za večeru. Moram ubediti Letišinu majku da prihvati moje nisko poreklo, a ti možeš biti dokaz da se družim s pravim ljudima. Samo se nadam da se nikad ranije niste sreli.“

Vander je bacio natopljenu košulju Tornu na glavu, ali je pala na pod. Torn je već krenuo prema vratima.

Morao je da spase fabriku.